

Чапек Първи

великят и всемогъщ пратеник
на планетата Земя

Сърдитото лъгаво чудовище
във ведро настроение

Тане!
Ама, тане се!
я буюк.

Марко
съм се уснал

Чапек Първи – роботът пътешественик, който съхранил древните земни послания и ги отнесъл на планетата Кибеа*, се отдал на заслужена почивка. Но тя продължила твърде дълго. Дори самият Чапек бил изгубил представа за времето, когато енергията внезапно се завърнала в безжизненото му тяло. Ненадейно доловил непознати гласове и това го озадачило още повече:

– **Тате! Ама, тате бе! Я виж! Като натиснах онова копче, очите му светнаха.**

– **Брех! Прав си, Фифиндреле, сине майчин. Давай да ти вадим! Едното ще сложи над барплота в кухнята. Знаеш ли колко по-лесно ще ми е да си правя сандвичите с пържен език от рунтава кукундрела? Другото ще завинтя в мазето, че онзи ден баба ти едва не си потроши и трите крака по стълбите.**

– Много моля! – обадил се Чапек. – Очите си ми трябват.

– Тате! Тате, чу ли? Това говори.

– Чух, глупчо!

Роботът се надигнал и огледал двамата кибеанци, които се взирали в него с любопитство и тих ужас. Огромните им розови уши се мърдали като сателитни чинии, опитващи се да уловят сигнал от Космоса. Едното същество било плешиво и с чорлава брада. Другото – голобрадо, а косата му приличала на неокосена ливада след есенна градушка.

Чапек осъзнал, че все още се намира в тясната пещера, където някога решил да си подгремене. Неговите системи безпогрешно изчислили, че това се случило преди точно 1574 години, 12 часа и 33 минути.

– Малко съм се уснал – въздъхнал той.

– Тате! Тате, виж! Не ти ли прилича на...

– Сега като каза... Направо тръпки ме побиха!

– На кого? – попитал ги роботът.

– Амиии на Чапек – признали те.

– Много правилно наблюдение. Радвам се, че все още ме помнят.

– **Ама ти не може да си истински** – неуверено казал брагатиият. – **Ние те мислехме за, как му викаха,... „символ“.**

– **Преди всичко съм си Чапек** – рекъл роботът и побързал да уточни: – **Но спокойно може да се обръщате към мен с „Велики и всемъдри Чапек“.**

* За великите дела на най-високоразвятия пратеник на човечеството в Космоса можете да прочетете в книгите „Роботът Чапек на планетата с трите слънца“ и „Роботът Чапек и шпионската мисия на Пафуй Сянката“.

A surreal landscape painting. In the foreground, a jagged, dark rock formation rises from a hazy, orange-toned ground. On the peak of this rock, three small figures stand: a tall, slender figure in the center, and two smaller, more rounded figures to its left. The background is dominated by a massive, bright orange sun or moon, which fills a large portion of the upper sky. To the right, a tall, thin, spire-like rock formation reaches towards the top of the frame. The overall color palette is warm, consisting of various shades of orange, yellow, and brown, creating a dreamlike, otherworldly atmosphere.

– Я се поклони, заплес такъв!
Тъй де, за всеки случай. Аз съм Фафур,
а това е синът ми Фифиндрел – навел
почтително глава таткото.

– Много мило – изтъкнал Чапек, след
което се изправил, поскърцвайки, и се
поразходил из тясната пещера.

– Входът беше затрупан и поразчис-
тихме – обяснил по-възрастният кибе-
анец. – Търсехме нещо ценно.

– И ето че открихте най-ценното чудо във
Вселената – мен! – похвалил ги Чапек. –
Да не сте иманяри?

– Е-е-е, моля ви се – възмутил се бра-
даткото. – Да не използваме такива

силни думи. Ние просто колекционираме безстопанствени съкровища. Съвсем любезно и внимателно ги придружаваме от разните му там мрачни пещери, потънали кораби или пък мухлясали гробници до нашето уютно хранилище, където се радват на всички удобства. **Като ни попадне заровена кесия с монети например, ние ги броем, лъскаме ги до блясък и им помагаме да се чувстват наистина обичани и желани.** Това не е някакво си просташко иманярство, а истинско осиновяване на изгубени и самотни съкровища, които имат нужда от грижовна и безопасна семейна среда.

– Ама тате! Колко хубаво го каза! – обадил се Фифингрел. – **Тук случайно да се намира някоя тъжна монета или златна статуя, която се нуждае от специално внимание?**

– Не ми е известно – отвърнал Чапек. – Но помня, че имаше страхотен изглед към пустинята, реката и града.

Роботът се измъкнал от пещерата, а навън го посрещнали ослепителните лъчи на трите слънца. От най-високия връх на непристъпната планина Хахагул светът се разкривал пред погледа му в цялото величие на мързеливия следобед. Пустинята вече не изглеждала тъй плашещо безжизнена, защото кибанците прокарвали хитроумна система от напоителни канали. Градът, където някога живеел Чапек, се простирал поне десетина пъти по-голям отпреди. А храмът с мраморните стълби все още се издигал непокътнат в самия му център.

– Чапекополис е толкова красив оттук – мечтателно казал Фафур.

– О, даже са кръстили града на мен – приятно се изненадал Чапек.

– Ами то, как да ти кажа, всъщност доста неща са нарекли на теб.

– Много правилно. Смятам да отида и лично да се убедя. Искате ли да ме придружите?

– Виж сега – колебливо подхванал Фафур. – **Не знам дали някой ще повярва, че това наистина си ТИ. Може да си създадем неприятности и такива работи.**

– Това се случило и с Марселино Санс де Саутуола, когато открил пещерата Алтамира – многозначително рекъл Чапек. – Човекът попаднал на толкова древни рисунки, че първоначално всички го помислили за шарлатанин. Но сетне учените осъзнали грешката си и този гръзновен изследовател завинаги останал в историята. Искате ли да видите?

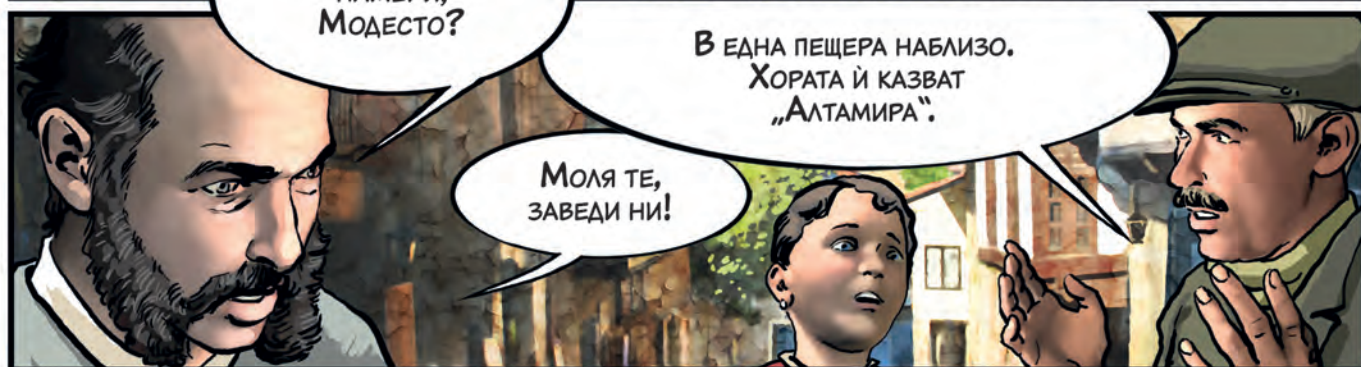
Фафур
основният
на изгубени и samotни
съкровища

– Как така „да видим“? – попитал Фафур.

Роботът не чакал специална покана, защото повече от всичко обичал да разказва чудни истории от Земята. Хologрамните образи, макар и леко избледнели заради слънчевите лъчи, се появили пред Фафур и Фифингрел, които ги зяпнали като омагьосани.

ОБЛАСТ КАНТАБРИЯ, ИСПАНИЯ
1879 г.

БАЩА И ДЪЩЕРЯ СЕ ОПИТВАХА
ДА СИ ПРЕДСТАВЯТ КАКВО БЕ ПРЕЖИВЯЛ
ДРЕВНИЯТ ХУДОЖНИК,
НАРИСУВАЛ ТЕЗИ ПРЕКРАСНИ ФИГУРИ.

ПРИ ПРОФЕСОР ХУАН ВИЛАНОВА-И-ПИЕРА
В МАДРИД

СТАРИ ПРИЯТЕЛЮ,
ОТКРИХ НЕЩО НЕВЕРОЯТНО.
ПЕЩЕРНИ РИСУНКИ НА
17 000 ГОДИНИ!!!

НАУЧНАТА
ОБЩНОСТ ТРЯБВА ДА СЕ
ПРОИЗНЕСЕ.

КОНГРЕС ПО ПРАИСТОРИЯ,
ЛИСАБОН - 1880

МОШЕНИК!

ШАРЛАТАНИН!

ТИ СИ ПОРЪЧАЛ
ДА НАПРАВЯТ РИСУНКТЕ.
НЯМА КАК ДА СА ТОЛКОВА
СТАРИ!

СЛЕД СМЪРТТА НА ДОН МАРСЕЛИНО

EXCELSIOR
Journal Illustré Quotidien

ФРЕНСКИЯТ АРХЕОЛОГ ЕМИЛ КАРТАЛЯК:

НОВА ГРЕШКА

ТОЙ ПРИЗНА ОТКРИТИЕТО НА МАРСЕЛИНО ДЕ САУТУОЛА.
РИСУНКТЕ В ПЕЩЕРАТА АЛТАМИРА СА АВТЕНТИЧНИ.
ВЪЗРАСТА ИМ Е МЕЖДУ 11 И 19 000 ГОДИНИ.

ЕМИЛ КАРТАЛЯК

МАРСЕЛИНО ДЕ САУТУОЛА

MARCELINO
SANZ DE SAUTUOLA

1831 - 1888

